

море. Гледамъ и се ненасищамъ. Моятъ погледъ тържествено шестува, а болезнени тръпки побиватъ душата ми. Всичкото това очарование скоро ще изчезне безъ да мога да си обясня защо дълбоко въ съзнанието ми закънтява страшния гласъ на отчаянието: — „Излишни сж жертвите които даваме. Тая земя, полъта съ свещената кръвъ на българските синове, нѣма да се радва на свободата“. Гърлото ми се сви отъ сълзи, тѣ като буца засѣдатъ въ него. Искамъ да плача и оплача загубването на тая свидна земя и за нейнитѣ чада-борци, за тѣхъ борбата нѣма да стихне — Робията черна ще продължава да ги души.

Тия мисли не владѣятъ само моята душа, а и душитѣ на всички сливенци. Тѣ сжщо сж се разнежили и сълзи бликатъ отъ очитѣ почти на всички. Доближавамъ единъ загорѣлъ отъ барутъ и огънь твърдичанинъ и турямъ ржката си на рамото му. Той не чака да го питамъ, чувствува се приобщенъ до менъ и презъ сълзи заговори:

— Хубаво е! красиво е, г-нъ Подпоручикъ, ама на халостъ бѣснѣемъ.

Въ тия думи има толкова много мжка сбрано!

— Кой знае, Вълчо . . . може да вземемъ всичко...

— Може . . . като на себе си каза Вълчо и ме погледна въ очитѣ. — То нашата се свършва, г-нъ Подпоручикъ . . . Тамъ се готвятъ. Иматъ джапане . . . трупатъ, хората не си играятъ . . . а ния . . . нѣмаме . . . бедни сме, съ голи ржце царщина се не пази и мжно се взима що е наше отъ тия . . .

Той не довърши, адски ураганъ отъ всички неприятелски батареи неочаквано разтърси Каймак-Чаланъ и унищожи очарователната гледка. Черни пушаци задимяватъ надъ върха и височинитѣ около него. Ужасътъ наново завилня по лицата на внезапно размекналитѣ се защитници и тѣ пробудени отъ своя миражъ, изтласкватъ съ писъкъ сълзитѣ на умилението и стисватъ наново челюститѣ си, готови да сломятъ всѣки опитъ на врага да се доближи до позицията.

Но той е хитъръ и има достатъчно „джепане“ както казва Вълчо и цѣлия день, съ кжси паузи, облива съ пороенъ градъ отъ снаряди цѣлата позиция.